

הבודק הבטחוני

בנמל התעופה בייג'ין, לקראת הטיסה הפנימית לשיאן, מסרתי לבודק הביטחוני את הדרכונים של מירי ושלי עם כרטיסי העלייה למטוס. פתח את הדרכון של מירי בדף התמונה, הסתכל עליי והנהן בראשו. פתח את הדרכון שלי בדף התמונה, הסתכל על מירי, הנהן בראשו וסימן לנו לעבור.

האוטומאט

השירותים בנמל התעופה בייג'ין נקיים ומצוחצחים, הכל אוטומאטי. התכוננתי לנצל את העיכוב בהמראה בגלל הערפל בשיאן, לישיבה נינוחה וממושכת כהרגלי. פרשתי בקפדנות שתי שכבות של נייר מגן על גבי האסלה. הפשלתי מכנסי בניחותא, והתארגנתי לישיבה המיוחלת. בעוד אני נמצא בשלבי כריעה מתקדמים, בגובה סנטימטר אחד מעל לאסלה, משמיעה האסלה קולות יניקה רועמים, המים יורדים, ושואבים בחטף את נייר המגן. ניתרתי מבוהל לעמידה זקופה, בדמיוני אני שומע קולות צחוק מתגלגלים של סיני קטן, שיושב בתוך האסלה ומוריד את המים כל פעם שתייר ישראלי רוצה להתיישב. פרשתי מחדש את ניירות המגן על האסלה, ונשארתי לעמוד, מחכה... שקט מתוח... הלחץ במעיים גובר... נשברתי. התיישבתי, התפנית וקמתי במהירות לא אופיינית, כשאני נאלץ לוותר על החלומות הנעימים המלווים את הפעילות בימים כתיקונם. סינים חארות.

תל-אביב, 15.10.2008

כיכר מאו בצ'נגדו

"בכיכר מאו שבצ'נגדו אפשר לראות כל בוקר לפני העבודה ה מ ו נ י סינים מתעמלים ועושים טאי צ'י – כדאי לראות!!!"
עם המלצה כזו של המדריך, יצאנו מירי ואני ממיטתנו החמה במלון בשעה שש בבוקר והלכנו לכיכר מאו. חושך. גשם. קר. רחובות ענק מוארים באור חלש, כמעט ריקים. אחרי חמש עשרה דקות חזרנו למלון. רץ סיני בודד בכיכר הוכיח לנו שגם הסינים הם אנשים נורמליים, וגם להם אין חשק לעשות התעמלות מוקדם בבוקר, בגשם ובקור.

תל-אביב, 20.10.2008